

des huizes en hare dochters. Tot groote tevredenheid der Indische familie werd dit werk uitgevoerd, maar niet minder was ook Neuhuys met den uitslag tevreden, want, gevoelende hoeveel hem nog ontbrak, had hij reeds lang den wensch gekoesterd om aan de Antwerpensche Academie te gaan studeeren en zag zich nu door dezen gelukkigen uitslag even plotseling als onverwacht in staat gesteld om dien wensch te bevredigen.

Hij had toen den vier en twintig jarigen leeftijd bereikt en bleef te Antwerpen vier jaren.

Natuurlijk was de opbrengst der portretten bij lange na niet voldoende om al de onkosten van zijn verblijf te Antwerpen ook maar voor een klein gedeelte van dien tijd te dekken en, ofschoon hij zich over zijn moeitevol leven aldaar niet veel uitlaat, „het ging er in die dagen dikwijls Spaansch toe”, zooals hij 't noemt.

Nauw stond de zon aan den hemel of Neuhuys zat reeds voor den ezel te schilderen en over te schilderen. Bij zijne studie moest hij hard werken om de kosten daarvoor zoowel als voor zijn onderhoud te verdienen.

En opdat zijne werken verkoopbaar zouden zijn, werd hij als van zelf gedreven in de toen vooral zeer sterk geprononceerde Antwerpensche kunst-richting en leverde hij ridders en jonkvrouwen in schitterende kleederdrachten. En zijn satijn was satijn. Met stalen volharding bleef hij er aan arbeiden totdat zijn werk de stof naar behooren uitdrukte.

De beide laatste jaren van zijn verblijf te Antwerpen werden hem eenigszins gemakkelijker gemaakt door het Koninklijk subsidie, dat hij gedurende drie jaren heeft genoten.

Studie.